

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 8 korona. Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Felelős szerkesztő:
Dr. Essösy Béla.
Kiadó tulajdonos:
Glattstein Adolf.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők.
A lap szellemi részére vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Haladás felé.

Jól eső örömmel halljuk, hogy városunk az utóbbi időben gazdaság ipar és kereskedelem szempontjából egyaránt fontos intézmények megvalósulásával foglalkozik. Nem hagyhatjuk szó nélkül ezen törekvést azért nem, mert magunk részéről is belátjuk, hogy Szécsénynek a fejlődés tekintetében felette nagy jövője van. Termő talaja az ország bármely részének talajával csaknem kiállja a versenyt, fekénye a kereskedelmi hálózatban eltekintve a még nem eléggé fejlett vasuti közlekedést szintén kedvező. Vagyoni tekintetében népesség szintén nem áll kedvezőtlen helyzetben, a népesség értelmiségi foka pedig szintén kielégítő. Ilyen természeti és egyéni kvalitások feljogosítják városunkat arra, hogy az előrehaladásnak élénkebb mozgású képét rajzolja meg.

Hallottuk a közel múltban, hogy Nógrád vármegyében egy második cukorgyár létesítésének gondolatával foglalkoznak és hogy az intéző körök szeme előtt létesítési helyként városunk és vidéke lebeg.

Ha volt valaha ok valami új eszme iránt rajongani, úgy ezen intézményhez tapadó eszme kell, hogy lelkesítse városunk minden gondolkodni és a fejlődés után törekedni tudó lakóját. Ismertünk egy kiváló

közgazdasági talentumot, aki egy vasut létesítése körül támadt ellentétes vitába azt dobta bele, hogy nincsen olyan vasut, amit megszavazni nem lehetne.

Nekünk pedig, miután városunk a közgazdaság terén sajnos eddig nem sokat producált, azt kell tartanunk, hogy nincsen olyan gyárkérmény, amelyet levett kalappal nem volna érdekünk üdvözölni. A tervbe vett cukorgyárnak Szécsénybe való létesítésével együtt járna városunkban a régen holt ponton stagnáló gazdasági ipari és kereskedelmi életszfákna a fejlődés iránya felé való megmozdulása.

A ki egy percre is gondolkodik a legelőbb irányban csak panaszt hall. Gondoljunk csak nem is olyan régen felvett polgári iskola létesítésének kérdésére. Nem lehetett megalkotni azért, mert hiányzott az anyagi erő. Ha városunkban mondjuk a most felvett cukorgyár kéménye a múltban már füstölt volna, akkor nem csak polgári iskola, de ennél magasabb fokú tanintézet is már régen napvilágot látott volna. A ki ebben kételkedik, gondoljon csak arra, hogy egy gyáriparral a népesedésnek milyen foka szokott járni és hogy a népesedés növekedésével az igénynek terjedeleme és minőség tekintetében is megnövekednek. A népesedés növekedésével terjed minden termelési tényező, mi

az emberi szükségleteknek kielégítésére hivatott. Jogosult panasz tárgyát képezi az is, hogy építkezni nem lehet, mert nincsenek háztelkek. A szórványos igény előtt most akadályt képez az, ami a tömeges igénnyel szemben nem akadály, vagyis a tömeges igény felveszi a közérdeklőség jellegét és először a kicsinyes gondolkodók által létesített akadályokat.

Szóval megindulnánk úgy szellemi mint gazdasági téren haladás felé. Nem tudjuk, hogy a létesítendő cukorgyár eszméje milyen stádiumban van, azt nem tudjuk, hogy van-e olyan a ki ennek Szécsénybe való létesítését ellenezné, de annyit megjegyezhetünk, hogy gazdáinkra felette fontos kérdést képez ez, ha másért nem hát azért, hogy a messze, csaknem idegenbe való repaszállítás költségei itthon maradnának.

Némelyek a drágaság fokozódásának szükségszerű beálltát vetik fel. Ennek a félelemnek rajzolása alappal nem bír, mert ha a drágaság bizonyos irányban mutatkoznék is, városunk más irányban kárpótolva lenne. Szívvel üdvözöljük mindazokat akiknek ez intézmény létesítéséhez szavuk és kedvük van. Csak arra figyelmeztetünk, hogy a cselekvés zászlaját komoly kezekben rakjuk le, nehogy hamarosan olyan megjegyzések kapjanak lábra, mint aminők hallatszanak a

A „Szécsényi Hirlap” eredeti tárcája.

Paraszi boldogság.

Írta: Ifj. Szodor Gyula.
(Folytatás.)

— Az a, pedig az — bosszankodott — A grófék szohalányát, a Tercsilt találta ott barátságos diskurzusban el-el egyeledve az emberével . . . S nem is idegenkedtek egymástól, Gergő uram hebe-korba kissé közelebb is húzta magát mellé, meg is cirógatta, amaz pedig fel-fel kacagott jóízűket rója . . .

— A vén gazember . . . Szörnyűkődött most egyszerre Mari néni : . . . A vén szívány. Megcsókolta . . . Meg az hűnös lélek . . . Még el se eresztli . . . Juljj . . . Hogy szíjja a képit. És dühöngött, küszködött önmagával, mint aféle mérges' asszonyok . . . Lopva, nesztelelenül — csakhogy észre ne vegyék — tartott a csószház felé, — szíszegett mint egy kigyó, szidta — csöndben — az apostolokat (a csunya száju) lemocskolt minden felhárnapot, aki csak létezik, le-le egészen a sárga földig.

Közbe oda is ért. Előre tolt a kipirult arcát az ajtón, szeme szikrázott a méregtől, hanem azért nem feledkezett meg „jó étvá-

gyakat” kívánni az „élkezőknek” . . . Mert hát ettek . . . Nyilván egymás képit ették — falták . . .

Természetes, hogy a legjobb guszus, amikor valaki ilyenre fanyarodik . . .

. . . Eme „kedves pásztoróra” hirtelenbe megszakadt. Mert az eféle meglepetésre megint ők nem voltak elkészülve . . .

Szóval meglepetés meglepetés után mindkét részről . . .

Szélrebbentek, mint akár a foglyok, ha emberi forma közeledik.

Gergő uram, miut ki tudta, hogy nem jó fát tett tüzre — csak a szeméit forgatta, a füle tövét vakargatta kedvtelenül és előszedte legjobb szokását: — bölcsen hallgatott . . . Talán rösteltette is a dolgot . . . de hát mit tehessen? Megtörtént, — úgy sem segíthet itt szép szó . . . Leghelyesebb lenne elődalognia valamint, de hogyan? . . . Az asszony egyre közelebb merészkedett s már-már a nyaka közé is talált csapni egyetkeltőt . . . A szája, az a rettenetes szája pedig be nem állott egy pillanatra sem . . . Forgott a nyelve, mint a nagypénteki kereplő, ne adj Isten elhallgattatni csak egy pillanatra is.

Legrosszabb helyzetben talán a „kis

bűnös” lebegett . . . Az első percben az olyan nőies önvédelmi fegyvereket szedegette elő. Mindenek előtt elakottotta magát, mire aztán Mari néni is megazepent egy pillanatra, — arra hitte, hogy menten elájul a „szentem.” Aztán meg jobbnak látta kisompolyogni az ajtó elé, hogy hát a nagy felindulásban ne jusson ki neki is az üllegekből, mik ekkor már zápként hullottak alá Gergő bátyánk egészséges orcájába . . .

Nem tudta hamarjában, fusson-e onnélt vagy türelmesen várja ki a végét . . . Mert ha ezt az asszonyt le nem kenyerezik, mi lesz akkor . . . Megtudja a falu, oda a tekintély . . . És utóvégre is elveri az ur . . . Pedig ettől félt a legeslegjobban . . .

— És te is szép virág . . . Te is gyönyögm . . . Fordult oda Mari néni eme szavakkal Tercsilihez — és egy hatalmas nyaklevessel lódotta meg . . .

— De Mari néne . . . Szepgett a boldogtalan . . .

Erre aztán Gergő uram mégis csak fel találta magát szinte lehetetlennek látszik, pedig úgy volt ha mondom . . .

Minden egyéb magyarázat nélkül egy akkora kacagásba kezdett, majd hogy szét dült nevéttében az a kövér ember . . .

helybéli népbank által létesítendő géparu osztályra vonatkozólag amelynek tartalma az, hogy a népbank ép úgy csinált a géparu osztály létesítésével, mint az a vízi molnár, aki a rendelkezésére álló Duna víz helyett az eső csapadékot iparkodott malinának hajtásánál igénybe venni.

Kijelentjük, hogy ezzel a gépszakértőnek sem egyéni, sem anyagi relativitást nem kívántuk érinteni, hanem csupán arra akartunk mutatni, hogy a gépkereskedés terén piacunk nem fog nőni, mert hiszen sem a raktár nem lett megnagyobbítva, annál kevésbé lett annak ipara városunkban meghonosítva.

Zászló avatás.

Magasztos és lélekemelő ünnepély színhelye volt városunk régi kolostora és temploma folyó hó 11-én, Szentháromság vasárnapjának ünnepén.

Ugyanis akkor szentelte fel nagy és díszes közönség jelenlétében föltisztelendő Grand Konrád zárdafenök a szécsényi földművelő gazda közönség adományaiból készített zászlót a római katolikus egyházban szokásos fényes egyházi szertartás kíséretében.

Maga a zászló, a hazai ipar kiváló művészi ízléssel készült remeke. A nehéz sőtélkék selyem alapon nyugvó kép, valamint az aranyszővellet hímzett virágos ornamentális dísz a lehető legszebb összhangban van a zászló minden egyes részével.

Már régi óhaja volt városunk gazdaközönségének, hogy e zászló magasztos céljának és rendelkezésének megfelelő átadassék. Azonban sajnos mindig merült fel oly akadály, amely ez eszme megvalósulását hátráltatta.

Végre sikerült ez akadályt akként megoldani, hogy a zászló védnöknőjeül Pintér

Eleonóra urhölgy kéréstett fel, a ki e kérelemnek e legnagyobb készséggel tett eleget. Ez kitűnik abból is, hogy a már készítés alatt levő zászlóra nehéz piros selyemből szalagot készített és reá kiválóan szépen sikerült hímzéssel a zászló célját kifejező e jelmondatot íratta.

„E zászló alatt munkánkkal tisztelve szeressük, édes magyar hazánknak földjét”

Sajnos azonban az Isteni gondviselés akként határozott, hogy a mindenkitől tisztelt és szeretett urhölgy e szép és magasztos tisztséget be nem fejezhető szeretetteinek igaz és mély fájdalomra időközben, váratlanul elhunyt.

Azonban városunk kiváló és nemes lelkületű birájának Varga Jánosnak kedves neje engedve a közöshajjának az árván maradt zászlót gondjaiba vette s a zászló védnökségét a legnagyobb készséggel elfogadta. A miért városunk gazdaközönségét mély hálára kötelezte.

Ünnepnap lévén a munka szünetelt . . .

Leányok és leányok dalától nem volt hangos a határ . . .

Mind egyik ünnepi öntözött, hogy zászlója felavatásának ünnepénél annak fényét emelje.

Régen látott Pintér Sándor úr ódon udvarháza oly festői szép csoportozatot mint e zászlóért jövő fiatalságot.

A kert virágai s csodaszép rózsái szinte meglepődve nézték a mezők és rónák e hű gondozóira, a kiknek munkás keze adja az aranykalászkok minden kincseit. De ezek most nem figyeltek rájuk, mert szívük és lelkük magasabban szárnyalt a hétköznapi asszónál, mert oly ünnepre jöttek, amelynek fénye és magasztossága beföhölte egész lényüket.

Ugy tört fel, mintha a ház urnője kö-

fejét is hajtogatta, ami azt tette, hogy hát „csakugyan” . . .

— Még a Szent Péter sem igazodna ki köztetek . . . Gondolta bizton Mari néni . . . Hirtelenbe az urához fordult:

— Hát ember! Mond hát csakugyan?

— Ha mondom . . .

— Te ember! Én nem bánom . . . Ha nem tudod, ha hazudtál . . .

De asszony! Peckelte ki mellét önézetesen.

— És ha igaz is . . . akkor sem szeretem az ijjesmit . . . Nem szeretem . . . Oszteg meg nem engedem, hogy komégyiázz vélem, — egy hitványság előtt csufszágot csinálj belőlem . . . Érted?

Az ember pislantott s ravaszán megcsippentette a képit:

— Asszony! No de eccer hát tréfálódzni is szabad . . .

És Mari néni egész komoly arccal in-tegetett . . . Ami olyasfélét is jelenthetett, hogy hát a tréfát azért ő is érti s éppen ez okból egy szót sem említ többé a történetekről, de még talán a tagadhatatlan „puszokról” sem . . . Mert megnyugtatta az: „hiszen mjkor ez ugyse volt — ugy szívó . . .”

Erre aztán legjobban tudott volna felelni: „Gergő uram, meg Tercsi a grófék szobalánya . . .”

zöttük lett volna e pillanatban s ekképen szólva hozzájuk:

„Vigyétek e zászlót diadalmas útjára s míg hozzá hűk lesztek én is szeretni foglak illekel, mint mindig is szerettelek.”

Sajnos ez csak álomkép volt amely szerle foszlott abban a pillanatban, mikor a nagy kapu kitárulva a szép csoportozat a ház urától búcsút véve lassú komor hangulatban az ósrégi templom előtti térre ment, hol a szokásos szertartások és mélahús egyházi ének kíséretében a zászló felszentelési ünnep kezdetét vette s a melynek befejeztével igen szép beszédben ecsetelte e zászló hivatását és célját föltisztelendő Baranyay Demeter hitoktató, a mely remek beszéd a mennyiben lapuk fere azt megengedi kivonatossan itt közlünk. A beszéd rövid tartalma ez volt:

„Régen várt ünnepre viradtunk ma, midőn felavatjuk ezt a zászlót a mely a földműves gazdák filléreiből szerzetett meg, hogy élő tanubizonyossága legyen hitünknek, mely eltölti sziveinket.

Szép jelentősége van e zászlónak!

Midőn Nagy Konstantin császár a negyedik század elején harcba szállott Maxenciussal, a keresztények Istenéhez fordult segítségért mert érezte, hogy e nélkül győzni nem fog. S ekkor az égen tündöklő kereszt jelent meg, a melyre lángbetűkkel ez volt írva: „E jelben győzni fogsz.”

Ez esemény óta használja az egyház is ünnepélyes körmenetein a zászlókat. Mintegy kifejezést akarván adni annak, hogy miként a katonák, ha harcba indulnak, soraik élén mindig ott járnak magasra fellobogó az a zászló, a mely őket a győzelemre vezeti.”

Ugy az egyház is, melynek területe örökös harcmező . . . hű katonáit oly zászlóval küldi harcba, a melyen a Megváltó ez igéje olvasható: „Imádkozzál és dolgozzál.”

Ha veszedelemben forog kereszties zászlód, melytől örök üdvösséged függ. Áldozz fel érte mindent, de zászlódát melyre Jézus neve van írva, gyáván ne hagyd el soha. Övezd azt körül a győzelem a hallhatatlanság babérijával. Amen.

Ezután felzugott az orgona mély dallamos hangja s föltisztelendő Loncsár Lukács fényes nagymisést celebrált a mely alatt a templom zsufolásig megtelt ajtatos hívőkkel.

A díszes hölgyközönségen kívül ott voltak még dr. Scitovszky Béla ország képviselő, Pintér Sándor, Varga János városbíró, Konrád Ödön főjegyző s Vancsó Béla a katolikus kör elnöke.

Ezzel az ünnepély egyházi része befejezést nyervén, az ünnepélyben résztvett fiatalosságot Varga János városbíró vendégszerető házában látta szívesen, ősi magyar szokás szerinti áldomásra.

—n.

H I R E K.

Nógrád vármegye közigazgatási bizottsága Prónay Mihály főispán elnöklete alatt f. hó 10-én tartotta június havi ülését. Az alispáni jelentésből megtudtuk, hogy a főispán Fábrián Elemért a szécsényi és Veres Zoltánt a lóteki járásba díjas közigazgatási gyakorimokul és Svehla Elemért a nógrádi járásba helyezte át.

Az asszonyt persze ez megint bosszantotta . . . Már hogyne . . . ! Őt a feleségét neveli ki ez a „hitvány ember”, ez a „gyávasság” . . . Kékült, feketedett rettentő mérgiben s Gergő bátyánk meg antul jobban „csinálta” . . .

— Téged meg mi lett . . . ? Hajtogatta vagy ötvenszer is az asszony — hol csendesen, hol meg hangosabban — s közbe közbe hol a hóna alatt, hol meg a derekát gyödmöszögölte az öklivel . . .

— Hahahaha . . . Kacagott a vén róka. Mellesleg megjegyzem, ha egyebe épenséggel nem is, de esze azért volt . . .

— Hogy be lehet csapni az okosokat is . . . Kacagott tovább.

— Mit? Mit?

— Mit? Hogy mit? felelé Gergő uram, kissé törtöztelve tetteit kacagását . . . Láttunk, hogy gyűttél . . . Ozt a Tercsi meg éppen itókál vitt amoda a másik oldalon dolgozó ispán urnak (mi ugy is vol) és gyűtt vissza . . . Mondom, láttunk gyűnni léged, oszt mondok megtréfáljuk a Marimat . . . A Tercsi kötélnek állott, én meg erősen fogtam, oszt mondok, hogy hát csak azért is és Tercsi engedett valahogy . . . Oszte te ide gyűttél s megláttál, hogyan tréfálunk meg tégedet . . .

— No? Tercsi „kisasszony” igaz-e?

A Tercsi meg mosolygott . . . Amúgy a

Meghívó. A szécsényi áll óvodában f. hó 21-én d. e. fél 10 órakor tartandó ünnepélyre úgy a felügyelő bizottság tagjait, valamint a szülőket és az óvoda ügy iránti érdeklődőket tisztelettel meghívom Bogáthy Olga áll. óvónő.

Hymen. Uimer Ernő Hugyagról eljegyezte özv. Pollák Jónásné kedves leányát Terézkét

Zárvizsga. A szécsényi izr. elemi népiskolában a zárvizsga június hó 22-én lesz, melyre a t. szülők és tanügybarátokat tisztelettel meghívja az iskolaszék. A vizsga sorrendje: Délelőtt fél 9 órától az I.—II. osztály, délután 2 órától a III.—IV. osztály.

Nyári mulatság. A rárósmulyadi vasas fürdőben folyó hó 20-án (kedden) Svarc Soma fürdőtulajdonos nyári táncmulatságot rendez. Kezdele délután 5 órakor.

Krónika. Az alyafi nagy belűs levéllel megy be a patikába, a levélre fel van írva „12 fillérért kérek gólyaszírt.” A patikus ad vaselint a mi sem nem árt, sem nem használ, mint a kőrösi szentelt viz. Elfogy a „gólyaszír”, megisméltik, de biz a köszvény nem mulik a „gólyaszírtól”, elkecsereedik a beteg, beir a patikusnak, hogy gólyaszírt adjon, ne tévedjen mert a küldött zsír nem használt. Felvilágosítja a patikus, hogy gólyaszír — miként szűnyogzsír — nincs, de a pasiens megnyugtatóra adnak ártalmatlan vaselint és a köszvény ettől elmulik.

Drága szivar, drága cigaretta. Közzeledik julius elseje, mikor a trafik is drágább lesz. A dohánygyártmányok áremelésre nézve a pénzügyminiszter már döntött. Julius elsejétől kezdődőleg az egyes szivarok és szivarkáknek a következő árai lesznek (zárójelben a mostani árai): dráma szivarka 2 (1), magyar cigaretta 2 (1), sport 3 (2), hölgy 4 (3), hercegovina 4 (3), memphis 5 (4), szult 5 (4), stambul 6 (5), princessas 5 (4), hosszú szivar 5 (3), rövd 6 (5), portoriko 8 (7), virginia 12 (10), kuba 11 (10), irahukó 18 (16), britanika 16 (14), regalia media 18 (16) fillér darabonként. Azonkívül drágább lesz minden dohányfajta és más dohánygyártmány, a bufnót kivételével. A közönséges pipadohányok árát nem emelik ugyan, de a csomagok súlya kisebb kevesebb lesz. A különleges gyártmányokra, különösen a havanna szivarokra és más behozott dohányárúkra nézve az ár arányában még jóval nagyobb lesz a drágulás.

CSARNOK.

Két kis Deák-adoma.

— Elbeszéli **Eötvös Károly.** —

„Sohase tartsd gráciának, ha oda kell adnod, ami a tied.”

E bölcs mondásnak története van, melyet Deák Ferenc így adott elő:

„Gyakran csodálatos befolyása van az emberre annak, amit gyermekkorában látott, vagy hallott. Talán négy esztendőes gyerek voltam, mikor egyszer édesapám elvitt magával Németújvárra látogatóba az öreg Batthyány Lajos herceghez. Édesapám és a herceg jó ismerősök voltak s a herceg szerette apámat.

Míg az öregek egymással beszélgettek: addig engem a herceg parancsára egy inas kivezetett a kertbe játszani. A kertésznek volt egy fia, ki velem egykoru volt s kívül csak-hainar beszélgettem. A kertész két na-

rancsot adott nekem ajándékba és a kertészfiuval s a két narancsot a parkban igen jól mulattam

Amint ott játszadoztunk, egy utkanyarulatnál jön szemközt a herceg édesapámmal. Apám meglátja nálam a narancsokat, s azt kérdi tőlem:

— Hol vetted fiam azt a szép gyümölcsöt?

— A kertész bácsi adta.

— Jól van fiam, de most jér a kegyelmes herceghez, kinátd meg a narancsot s mondá neki tisztességtudással: Kegyelmes herceg tegye meg azt a gráciát, fogadja el szegénységemről ezt a két narancsot.

E szavakra én a két narancsot erősen megszorítottam s kezemet hátrátéve azt mondtam:

— Nem adom.

Édes apámat meglepte e gyermeki dac, szégyellte magát a herceg előtt s haragosan, hofját felemelve, kérdé tőlem:

— Miért nem adod?

Erre újra dacosan feleltem:

— Nem adom mert ez az enyém.

Apám újra haragha jött, de őt a herceg lecsillapítá s azután a herceg hozzám jöven, arcomat megismogató s e szavakat mondá:

— Derék gyerek vagy fiam. A tied az a narancs. Soha se tartsd gráciának, ha oda kell adnod, ami a tied.

E szavakat — ugymond Deák Ferenc — soha sem felejtettem el, gyakran eszembe jutottak akkor is, mikor a bécsi kormányval alkudoztunk.

II.

„Magad légy olyan ember, mint a milyennek fiadat szeretnéd.”

E bölcs mondásnak szintén története van, melyet én mondok el.

1872. évi karácsony előtt való nap délutánján meglátogattam Deák Ferencet Angol Királynő szállodai lakásán. Szerencsére néhány percig maga volt.

— Azért jöttem kedves bátyám, hogy megkérjem, engedje meg, fiamat ide elhozhassam.

— Hány éves a fiad?

— Negyedfél.

— Miért akarod ide hozni?

— Hogy kedves bátyámat láthassa, azt hiszem akkor költőmb ember lesz belőle.

— Ostoha beszéd.

Rossz kedve volt az öreg urnak, nem szólt többet, s én nem hoztam a dolgot elő többé, noha tervemről le nem tettem.

A következő nyáron gyakran kivitem a kis fiut az állat kertbe. Ott találtam egyszer Deák Ferencet Kvassai Laci társaságában, amint nézte Casanove asszony oroszlanait es kezében fogva simogatta a kis hat letes oroszlánkölyket.

Eléje vezettem fiamat azt mondtam neki:

— Fiam, nézd meg ezt a bácsit. Ez Deák Ferenc.

— Ma van június 6-ika. Ha felnősz, jusson eszedbe, hogy te még láttad Deák Ferencet. Légy erre büszke s légy erre méltó.

Deák Ferenc komoly képpel nézett reám és a fiura. A fiu odament hozzá, az oroszlánkölykökről lehuzta kezét s megcsókolta azt. Az öreg ur arca szeliddé vált s kezét reátevén a fiu fejére, azt mondá nekem.

— A gyermekek legjobban követik apjuknak példáját. Magad légy olyan ember, mint amilyennek fiadat szeretnéd.

341—911. sz.

Arverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szécsényi kir. járásbíróságnak 1910 évi Sp. 373/3 számú végzése következtében dr. Szentes Alfréd ügyvéd által képviselt Schliesinger A fia javára 126 kor. 80 fill. s jár. erejéig 1910 évi okt. hó 11-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felülfoglalt 1100 koronára becsült következő ingóságok u. m.: 54 m. búza, 1 hidas, 1 kocsi és 1 szecska vágó nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1910-ik évi V. 4378 számú végzése folytán 73 kor. 71 fill. hátr. tőkekövetelés ennek 1911 évi máj. hó 19 napjától járó 5% kamatai 1/2% váltódíj és eddig összesen 8 koronában bíróság már megállapított és 2 kor. 60 fillér árverés kifizési díj költségek erejéig Nógrádludányban leendő megtartására 1911. júni. hó 19-ik napjának d. u. fél 4 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi máj. hó 19-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

340—911. sz.

Arverési hirdetés.

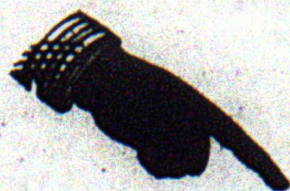
Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1911 évi 3942 számú végzése következtében dr. Seidner Mór ügyvéd által képviselt Gläser Bertalan javára 300 kor. s jár. erejéig 1911 évi május hó 11-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felülfoglalt és 2015 koronára becsült következő ingóságok u. m.: 2 ló, 2 ökör és 1 gramalon nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1911-ik évi V. 2822 számú végzése folytán 300 kor. tőkekövetelés ennek 1911 évi márc. hó 15 napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 94 kor. 9 fillérben bíróság már megállapított és 3 kor. árverés kifizési díj költségek erejéig, Nagylócban 1911 június 28-án d. e. 9 órakor és folytatólag Bedepusztán leendő megtartására 1911. évi június hó 28-ik napjának d. e. 11 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi LXI. t.-cz. 20 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi június hó 3-án.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

Eladó ház!

Szécsényben, Főutcza 187
szám alatt

mindenféle üzletre

igen alkalmas, azonnal bér-
be avagy örök áron eladó.

Értekezhetni a tulajdonosnál.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája, könyv- és papírkereskedese – M. kir. dohány- és szivarárudaja

Szécsényben.

Ajánlja dúsan felszerelt raktárát író-, rajz-, irodai- és iskolai felszerelésekben.
Könyvnyomdai munkák jutányos áron készülnek.

Egy jóházból való ügyes fiú könyvnyomdámiban tanulól felvétetik.

Üzlet megnyitás!

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy
Szécsényben, az Otsenás-féle házban (Rákóczi-ut 44. szám alatt.)

gazdasági- és varrógép-üzletet nyitottam.

Raktáron tartom: az összes gyártmányu gazdasági-gépek és bármily rendszerű
varrógépet, melyeket **ugy készpénzért, mint kényelmes részletre is** belehet szerezni.

Becsés partfogásért esedezik mély tisztelettel

Glausius Béla, gazdasági- és varrógépkereskedő. **Szécsényben.**